

LBRIS

We know
books

Rodica Mariana Niculescu

L
acrimi de rouă

în dimineți umbrite

Editura Pastel | Brașov 2016

Ridică ochii, cerul este, totuși, albastru... și undeva, într-un colț de apus, soarele e sus, cald și cuminte. Ioana, cu efort, încearcă să-l transforme într-un nou răsărit.”

Gabriela Daraban

Pe o stradă, undeva în estul orașului, printre castani și paltini, se ridică o clădire veche, dar încă frumoasă prin arhitectura ei. Are iz de domnișoară bătrână, ale cărei trăsături frumoase se pot ghici printre zbârciturile tencuielii căzute sau mâncate de umezeala vremii și a vremurilor. Clădirea se înalță cu o încercare timidă de a-și păstra demnitatea printre verdeța ce încă pare a supraviețui vântului, zăpezilor din ce în ce mai violente și torentelor de ape din vremea inundațiilor. Se uită cu oarecare spaimă la blocurile din sticlă din jur; Dumnezeu știe ce ascund în spatele strălucirii lor; sunt blocuri înghesuite în vestul orașului, care blochează parcă orice priveliște spre cer. Pare că cerul s-a răsturnat în oglinzile lor, iar casele mai mici nu mai pot spera decât la reflecții timide de raze de soare venite din geamurile închise etanș ale mastodontilor ce nu lasă loc verdelui și albastrului decât în oaze interioare măsluite cu grijă și rafinament.

În biroul somptuos, Decebal Pișchereanu se joacă de-a directorul, tunând în stânga și-n dreapta, dând ordine, făcând observații tuturor celor ce nu-i sunt, nu-i mai sunt

sau nu trebuie să îi mai fie pe plac. Sună la unul dintre multiplele telefoane cu nenumărate butoane al căror rost nu îl știe la toate, că nici nu îi trebuie, nu-i vorbă, și strigă:

– Florica Miriște, la mine!

La capătul celălalt al firului, secretara îngheață, căci tocmai a văzut-o pe madam Florica plecând în trombă cu Mercedesul, acum câteva minute. Nu știe ce să facă. Ridică timid receptorul și spune cu glas pierit:

– Doamna Miriște a plecat adineauri, hm... până la inspectorat, cred. O anunț deîndată ce se întoarce...

O înjurătură curmă explicația timidă și mîncinoasă și pocnetul receptorului trântit la capătul celălalt o scapă măcar de continuarea discuției.

În secretariat intră Ana Tăcutu, profesoară de istorie și dirigintă la una din clasele alea a XII-a care dau de furcă tuturor. Femeie frumoasă altfel, cam la 40 de ani, cu o privire blândă și aer submisiv, Ana întreabă dacă șeful e în birou. Primul impuls al secretarei este să răspundă „nu”, știindu-l cu nervii dând pe-afară, dar zâmbește cinic, gândind că tipa asta nesărată e numai bună de paratrăsnet.

– Da, intrați, nu cred că e nevoie să vă anunț.

– Lasă, că după ce țipă la asta că a intrat, uită de mine! își spune în gând.

Ana dă să intre, dar ușa biroului se izbește de perete și Pișchereanu năvălește afară, strigând:

– Să vină șoferul în față *i-me-diat!!!*

Secretara se bâlbâie jalnic la telefonul în care bâiguie chemarea șoferului. Se pare că Gică, șeful Daciei de paradă a șefului școlii, îl cunoaște bine pe Decebal. De când a văzut-o pe Florica plecând, s-a așteptat la furtună și s-a postat cuminte la scară. A învățat cu timpul să prevină uraganele

prin prefigurarea mișcărilor șefului. Vorba lui nea Vali, *dof-torul* de familie:

– *Previi, bă, că e mai simplu decât să vindec.*

Gică știe că șefu' vindecare n-are, dar poate preveni văr-satul nervilor pe el, gândind, ca la șah, următoarea mișcare a adversarului.

În urma furtunii, Ana Tăcutu rămâne lipită de pere-tele din spatele ușii directorului și își netezește fusta ridi-cată de viteza cu care s-a ferit din calea iureșului. Chiar și pentru un om cu calmul ei, despre care unii zic că „frizează nesimțea”, o scenă de acest fel nu e tocmai la îndemână. Își revine repede, pentru că sistemul ei de imunitate socială intră rapid în acțiune și o propulsează calm afară pe hol, în cancelarie și de acolo spre casă.

– *Nu are rost să îmi sparg capul într-o lume de nebuni!*

Oana Bucur, eleva din clasa în care Ana este dirigintă, direct interesată de răspunsul directorului la ceea ce s-a presupus că ar fi trebuit să întrebe diriga, privește pe geamlâc în urma ei:

– *Ca de obicei... nimic* – își spune Oana în gând. *Nu văd vreo speranță.*

Undeva la capătul culoarului de la etajul al doilea din aripa de nord a școlii, în sala catedrei de științe umaniste, un grup de profesori stă de vorbă. Fețele le trădează plictisul, lehamitea și dorința de a fi oriunde în altă parte. For-mal, se vorbește despre o acțiune a catedrei, ce trebuie să fie organizată cândva în săptămâna următoare.

– Este foarte important să respectăm programarea, chiar dacă nu putem să rezolvăm tot ce ne-am propus. La urma-urmei, ne controlează dacă s-a ținut și ne trebuie niște materiale și niște poze să le punem la raport – spune,

cu un gest ce vrea să sublinieze o idee importantă, șefa de catedră Diana Subjulea, adânc pătrunsă de funcția pe care o are.

- Măi, pe bune, treaba asta nu are nici cap, nici coadă, nu folosește la nimic, ne mănâncă timpul și eu m-am cam săturat de pierdut timpul. Eu propun să punem câte ceva fiecare și să facem materialul, unul să scrie procesul verbal, cum că s-a ținut, și într-o pauză facem o poză, atâta lucru putem pune și noi în scenă. E singurul lucru ce pare să conteze. Măcar nervii ni-i salvăm.

Dragomir Pinteneanu, profesor de filozofie, ce se vede mare filozof, o privește cu un căutat aer de superioritate pe Ioana Marian, profesoara de vreo 50 de ani, care a glăsuțit mai devreme. E de acord cu ea, mai ales că nici el nu are nici un chef să se implice, dar nu din aceleași motive, ci pentru că pur și simplu nu îl interesează nimic din ceea ce se petrece în școală. Pentru el e important doar să aibă pe cartea de vizită statutul ăsta amărât, oricât de precar ar fi, de... *intelectual*, să ia salariul atât cât e și să-și vadă de treburile lui, mult mai puțin păguboase.

- Mda, Diana, de scris hârțogăraia o poți face tu și unu-doi dintre *cei mici*, ca să vadă și ei cum e în învățământ, de poze se va ocupa unul din elevii mei de-a XII-a, ca să nu ziceți că eu nu fac nimic!

Cu un aer satisfăcut, superior, Dragomir Pinteneanu se întoarce pe călcâie și iese din sală. Diana dă să răspundă ceva, dar, cum nu mai are cui, se răstește la una dintre profesoarele tinere.

- Hai, dragă, ia planificarea, vezi ce trebuie făcut și inventează ceva. Fiți și voi creativi, măcar o dată în viața voastră!

Iese și ea din scenă, sub privirile zăpăcite ale celor tineri și urmărită de zâmbetul strâmb, dar hâtru, al Ioanei Marian.

- Măcar nu mai pierdem timpul și cu porcăria aia de activitate. Hai, draga mea, că om face și hârțiile alea, n-or da turcii! o liniștește pe tânăra uluită.

Fața profesoarei tinere se luminează puțin. Dar genele lungi îi tremură îngreunate de lacrimi, deziluzii și deznădejde. Miruna Savin e numele ei, tocmai a aterizat în liceul ăsta la începutul anului, crezând că l-a prins pe Dumnezeu de picior. I-a trecut repede, odată cu deziluziile adunate ca lacrimile în barbă, în nopțile când, scriind întruna mormane de proiecte, fără să înțeleagă la ce e nevoie de atâta hârtie, de atâta înverșunare, i se părea că astea toate sunt anume menite să îi omoare ei tot dragul de școală, de profesie. Într-una din seri, asemenea momentului celebru prostian, o prăjiturică trimisă de mama, mâncată absent printre obiective operaționale înșirate *O1, O2, O3, O... nouăzeci și nouă*, i-a trezit o amintire la fel de amară ca și clipa prezentă. Era aducerea aminte despre o altă prăjitură înghesuită în gura ei de sora mai mare, cândva în copilărie, când se lupta cu refacerea unei pagini rupte de mama, că nu ieșiseră bastonașele *cum îi place doamnei să le vadă*. Atunci și-a spus pentru prima dată, după entuziasmul așteptării în grădiniță să înceapă școala odată:

- *Urăsc școala asta, cu bastonașele ei...!!!*

Scrisese deja vreo zece pagini.

Acum, profesoară, scria din nou pagini de altfel de bastonașe, la fel de inutile, și se cutremura că undeva, un gând ascuns îi șoptea: *urăsc școala asta, unde îmi voi mânca anii de muncă!* De scris nu se putea să nu scrie. Toți o avertizaseră că nu te pui cu șefa Diana. Face urât dacă nu are ce semna tacticos, când controlează planurile de lecții!

- *Cum să nu facă? Oare ce s-ar întâmpla, dacă pur și simplu ar face numai ce crede ea că e necesar?*

Privește la Ioana Marin și tare o tentează să întrebe, dar nu are curaj. Deși, ceva, nici ea nu știe ce anume, o face să creadă că doamna asta e parcă *altfel*.

În clasa a XII-a D, Oana Bucur a rămas singură într-o bancă, cu capul proptit în palme și cu părul lung curgându-i peste degetele reci. Dorește atât de mult să poată pleca, să-și urmeze vișul, să învețe undeva departe, cât mai departe de tot și de toate. Departe de mama pentru care parcă nu există sau, dacă există, e un soi de concurență neloială, dat fiind faptul că ea este *obraznic de tânără*. Departe de un tată despre care știe doar că există, are bani și mai are și multe alte neveste cu ceva copii, frați de jumătate cu ea, dacă or fi toți ai lui. Oricum, curiozitatea lui față de acești copii nu pare a fi cât de cât vizibilă, ținând cont de faptul că pe ea a văzut-o cam de vreo trei ori de când a plecat de acasă, acum mulți, mulți ani. Și asta a fost atunci la început. I s-a spus că a venit la două Crăciunuri succesive, de care ea nu-și aduce aminte, și o dată la tribunal, când maica-sa l-a chemat pentru plata pensiei alimentare și a luat-o și pe ea, să impresioneze asistența. Mai ține minte doar doi ochi adânci, frumoși, care au privit-o lung, cu oarecare curiozitate, în vreme ce niște degete lungi și reci îi mângâiau zulufii. Era parcă ceva satisfacție în acea privire, chiar și un fel de aprobare în fața a ceea ce vedea, dar a durat doar o frântură de secundă, după care privirea aceea s-a ascuns în spatele unui ins cu mers athletic, ale cărui mâini îi lăseseră un dor de tandrețe într-o atingere fugară de obraji. Departe ar vrea să fie Oana și de școala asta în care se simte ca un brad într-o pădure tropicală, sufocată de vegetația umană pe care nu o mai înțelege, care se încolăcește în juru-i cu liane ce gâtuie, cu frunze mari ce ascund *nimicul*, cu fructe ce se doresc

zemoase, dar sunt doar pline de gângăanii fără identitate. Nu poate aștepta nimic de la dirigă, nu e în stare să vorbească cu Pișchereanu, darmită să mai și obțină recomandarea aia pentru ea. Oare ar exista o cale de abordare a tipului altfel, fără riscuri și cu o fărâmă de speranță de succes?

Spațiul dorit intim al WC-urilor pentru fete nu mai e demult intim, cam de pe când s-a depășit vremea fumatului cuminte al țigărilor banale. Julia, Alexia, Cora și Cordelia tocmai au terminat de *rezolvat issues* și se întrebă cum de Rosemary a lipsit de la *ședință*.

– *Că asta nu lipsește, Doamne ferește, mai ales când e de pomană!* după comentariul malițios al Corei.

De altfel, pe Rosemary nu au mai văzut-o de câteva zile la școală.

– O fi *escaped* cu ăla mișto... Nu ai văzut-o în club vinerea trecută? Maamă, ce bucată! Ești nebună? M-a ras! Și eu aș fi tulit-o cu așa exemplar, fată! recită Cordelia, cu glas suav, printre buzele bine aduse din botox.

– Băi gagici, mi-am făcut tatuaj nou, da' nu vi-l arăt până nu ne vedem la solar, că e prin părți dintre cele ce nu se văd decât de ăia de merită – râde Alexia sub privirile ușor amuzate și mai greu invidioase ale celorlalte.

Alexia asta are mereu idei, gândesc, parcă în cor, Cora și Cordelia, în vreme ce Julia adaugă, tot în gând, *sigur, tu ai mălai să îți faci câte un drac pe săptămână*. Ea face eforturi uriașe să se țină de grupul ăsta, să țină pasul cu ele și îi e

foarte greu. Maică-sa, medic stomatolog, câștigă bine, dar și muncește. Nu o vede pe acasă decât serile târziu, ceea ce îi convine, că nu o controlează nimeni. Apoi, o costă teatrul ăla în rol de fată cuminte, care ascultă și raportează *tot* în scurtele discuții de seară cu mama, la un ceai târziu. Mama bea ceai de tei sau de fructe de pădure. Julia pune și ea, dar are grijă să îl îmbunătățească când cu una, când cu alta, depinde dacă în seara respectivă se mai ușchește sau nu de acasă. Ce noroc că tata e plecat pentru un an de acasă, cu un proiect în Bahrein... măcar are doar doi ochi de care să se păzească. Iar bătrânii nu prea îi dau mlaia la discreție, cică *nu e educativ!*

Julia pleacă din WC prima. Ceva anume a început să nu-i mai placă. Nu știe exact ce, dar nu mai e deloc *fun* să fie cu tipele astea, care parcă nu au în cap nici urmă de neuron. E drept că unele au note la diferite materii de te uimește; doar ele știu ce fac, că la orice lucrare iau note foarte mari... Ce e drăguț e că, în final, nu prea știu despre ce a fost vorba la lucrarea aia. Julia învață pe sărite, cel puțin în ultima vreme, de când cu nopțile pierdute în club, cu diminețile de mahmureală și lipsă de la școală (cu întoarceri acasă după prima oră, că mama trebuie să o vadă plecată dimineața!). Notele au scăzut proporțional, nu că i-ar păsa, că nu contează..., dar ceva, nici ea nu știe exact ce... nu îi mai place. *O să mă gândesc la asta, trebuie să înțeleg ce am!* își promite solemn, cu o mișcare hotărâtă din cap.

– Ce ai, fată, vorbești cu fantome? o interpelează Darius, un tip înalt, bine făcut, cu început de șah pe stomac, dar cu creieri cât o boabă de mazăre. Oricum, la Audiul pe care l-a primit, nu are nevoie de creieri, are motorul cai putere, lui îi trebuie doar puterea pe care speră să o capete cum termină păcătosul ăsta de liceu, că a intrat deja la partid, la

juniori, să își facă mâna. Julia nu-i răspunde și se miră ea însăși de propria reacție. Altădată ar fi dat orice să o bage ăsta în seamă.

Rica secretara ridică privirea din taste spre ușa ce se deschide ca o furtună și-l urmărește cu privirea pe Pișchereanu trecând meteoritic spre biroul lui. Nu se trânteste bine ușa în spatele lui, că îi aude glasul din aceeași ușă redeschisă cu putere.

– *Ri-co!* Să vină la mine *ur-gent* Saveta Serpescu! Să nu aud că nu e în școală. În gaură de șarpe dacă e, să vină.

Rica privește la ceas, e deja patru și jumătate după amiaza. Greu de presupus că o mai găsește pe cucoana asta în apropiere, dar încearcă pe mobil.

– Bună ziua, sunt Rica, mă iertați că vă deranjez, dar domnul director dorește să discute urgent cu dumneavoastră.

– O, bună ziua, domnișoara secretară, nu e nici o problemă, vă rog să îmi faceți legătura – îi răspunde o voce cu consistență de cacao cu lapte rece, dulce leșinată și cleioasă.

– Nu m-ați înțeles, dorește să veniți în biroul dumnealui.

– Iar *eu* doresc, domnișoară, să îmi faceți legătura – se prelinge aceeași voce.

Rica ezită o secundă, apoi, luându-și umbrela pentru țipete deasupra capului, face legătura.

– Bună ziua, domnule director, cu stimă vă salută profesoara Saveta Serpescu. Am înțeles că aveți nevoie de mine?

– Nu am nevoie de nimeni, dar vreau să fiți aici în cinci minute.

- O, nu mă îndoiesc că dumneavoastră ați avea nevoie de cineva, a fost un fel de a spune... Este atât de important și urgent să vin?... Știți, eu tocmai am ajuns acasă de la o întâlnire cu *domnul Sprinteanu de la Consiliul Județean*, pe un proiect din care școala ar putea câștiga foarte mult și nu eram pregătită să plec, dar dacă este atât de important, vin imediat.

- Cu Sprinteanu? Dar de unde îl cunoști dumneata pe Sprinteanu? Țsta e un om cu mare influență.

- O, domnule director... - Saveta se gândește o clipă dacă să adauge minciuna: *este o bună cunoștință de-a mea*, dar se teme de antenele directorului, care poate afla, și mai bine lasă totul în coadă de pește. Știți, chiar nu are importanță, vreți să vin? Este nevoie să aduc ceva, vreun document, despre ce este vorba?

Decebal gândește rapid că nu ar fi oportun s-o implice pe Saveta în povestea asta, dacă are cunoștințe atât de înfipite, e mai bine să găsească altă soluție.

- Nu, doamnă, mai bine nu, vorbim altădată - și trânțește telefonul în furcă. Trebuie să câștige teren, trebuie să găsească aliați, trebuie să controleze situația. *Unde mama dracului e Florica?! Pe ea trebuie s-o împing în față, că asta înmoaie orice nădrag, cât ar fi de scorțos, dar umblă ca Vodă-n lobodă, de nu dă nici dracu de ea.*

Florica Miriște este un personaj. Copil crescut prin orfelinate, fără cineva care s-o iubească cu adevărat, a învățat la început să cerșească iubire, apoi, intuind destul de repede că de primit nu primește nimic, a învățat să mimeze cerșitul și prin dos să fure tot ce se poate. Este o adevărată actriță pe scena vieții, jucând simultan roluri multiple, trecând cu o ușurință de invidiat de la dramă la comedie, după cum îi

cere interesul, fără scrupule, fără jenă, ba chiar cu o plăcere sadică în fața oricărui alt personaj adus în pragul umilinței. Poate că o nevoie de contrabalansare a propriilor umilințe o împinge cu forța spre acest comportament sau poate motorul este, de-acum, cununa de tare caracteriale pe care și-a împletit-o încă din copilăria timpurie, cu migală și cu larga concurență a celor ce se numeau sau se considerau *educatori* în jurul ei. Este foarte adevărat că au fost multe momente în existența ei de până la 35 de ani, când, aflată la răscruce de drumuri, ar fi putut alege o traiectorie de altă factură. Ar fi putut alege să fie înconjurată de oameni capabili să dea afecțiune, valori morale pozitive; numai că ea prinsese deja gustul mai bun al gloriei cu orice preț, al beneficiilor personale și chiar al luxului; și gustul ăsta parșiv nu a mai părăsit-o, ci s-a adâncit până la abisuri ce pot produce seisme fără un singur tremur de pleoape.

Decebal, ca mulți alții, poate că aproape toți ceilalți, nu a fost lăsat să vadă decât cutia fragilă ce-și plânge cântecul din dansul amețitor al balerinei, dar nu știe nimic despre mecanismul de bombă ce pune în mișcare baletul aparent suav al figurinei. Asta ar putea vedea eventual doar cei ce privesc cutia de la distanță, de la o distanță suficient de mare cât să nu audă cântecul amăgitor al cutiei muzicale; ei ar putea intui realitatea, ar putea bănui dinamita ce se poate ascunde în spatele cântecului de lebedă. Floricăi îi convine să poarte cu ea, ca pe un talisman ascuns în poșete scumpe, acest „talent” amăgitor cu care, pe unde de zâmbet, pe sub priviri galeșe și prin străngeri fugare de mână, cucrește pe toți aceia ce fac greșea de a se apropia cu voie sau fără voie. Când prinde fluturile în plasa muzicală, gândește cu calm momentul de închidere a capacului, nemaicontând